

o poměr nájemní, který vylučuje byt služební, byt užívaný jen z práva služebního. Ten, kdo v domě bydlí, z bytu však platí činži, jest, pokud se bytu týče, nájemníkem a nikoliv domovníkem ve smyslu cit. zákona, třebaš by dle další úmluvy s pronajímatelem obstarával v domě i službu domovnickou, neboť jeho právo k užívání bytu není právně odvislé od této služební smlouvy, nýbrž je jeho vlastním, zcela samostatným právem nájemním, které trvá dále, i když poměr služební se zruší a které může býti zrušeno jen dle norem práva nájemního. Názor soudu odvolacího, že je domovníkem i ten, kdo si sám platí byt, jest pokud jde o právo k bytu ve smyslu zák. o domovnících, právně mylným. Příplatek na byt domovnický jako byt služební byl by myslitelný nanejvýše jen potud, pokud by jím vyrovnán býti měl rozdíl vyšší obývací hodnoty jeho. V tomto případě zjistil soud prv. stolice, že asi před 30 roky dal tehdejší majitel domu svému bratru a jeho manželce v domě tom byt pozůstávající tehdy z 1 pokoje, kuchyně a krámu za roční činži 320 K a že těmto manželům mimo to svěřil i správu domu a obstarávání domovnických prací, že bydlíce v tomto bytu obstarávali tuto správu a službu domovnickou nejprve tito manželé, po úmrtí Jiřího P-a jeho vdova s dcerami a po vydání dcer na konec dcera Jiřího P-a, žalovaná Marie B-ová se svým manželem Jar. B-em. Soudem prv. stolice zjištěno dále, že žalobci koupili dům ten v r. 1917 a že bez ujednání nové smlouvy převzali tento poměr žalovaných v příčině užívání bytu i obstarávání služby domovnické, že žalovaným v r. 1919 činži z bytu tehdy ještě s oním krámem zvýšili o 96 K ročně tedy na 416 K ročně (zvýšení 30%ní) a že na této výši činži ponechali i po tom, když žalovaní krám při bytu opustili, jim za to ale neuložili další 40%ní zvýšení činže nájemním úřadem povolené. Důkazy, jimiž žalovaní oprcti odchylným tvrzením žalobců prokázati se nabízeli, že činže, kterou platili, byla normální, že platili i veškeré další nájemní dávky, jako vodní, činžovní groš a příplatky na udržování bytu, připuštěny nebyly, leč zjištění z předu uvedená stačí zúplna k spolehlivému posouzení věci a odůvodňují bezpečný úsudek, že v tomto případě nejde o užívání bytu z důvodu služebního poměru, nýbrž o poměr nájemní. Nasvědčuje tomu zcela nepochybně jednak vlastnost bytu (byt s krámem, tudíž byt zřejmě nájemní), okolnost, že byla placena činže a to činže, kterou soud prv. stolice na základě provedených důkazu pokládá za téměř normální, jen nepatrně zmírněnou, aniž bral vůbec v úvahu, zda toto zmírnění nelze přičísti hlavně tomu, že první nájemce byl bratrem majitele domu, dále okolnost, že žalovaným byla od žalobcu činže zvýšena dle sazby, jak bylo zákonem zvýšení činže povoleno, poprvé přírůžkou, podruhé tím, že činže byla ponechána na stejné výši, ač se žalovaní nájemního užívání krámu vzdali. Ježto se tedy jedná o poměr nájemní, může býti dle nyní platných norem práva nájemního, zejména pak dle předpisů zákona o ochraně nájemníku zrušen jen výpovědí danou se svolením soudu; výpověď daná dle § 10 zák. domovn. jest však nepřijatna a tudíž neúčinná, ježto nejde o byt služební.

Čís. 1784.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Přeměna rozvodu v rozluku není přípustna, byl-li rozvod povolen v cizině po 28. říjnu 1918 a oba manželé bydlí v cizozemsku.

(Rozh. ze dne 8. srpna 1922, Nd I 400/22.)

Nejvyšší soud zamítl návrh manželů, bydlících ve Vídni, by určen byl dle § 28. j. n. místně příslušný tuzemský soud pro vyřízení jejich žádosti za rozluku manželství, jež bylo usnesením okresního soudu ve Vídni ze dne 3. října 1919 dobrovolně rozvedeno od stolu a lože.

Důvody:

Dobrovolný rozvod manželství navrhovatelů byl povolen v cizině a to teprve po dni 28. října 1918; manželé bydlí dle svého vlastního tvrzení v cizině. Žádost za přeměnu rozvodu manželství v rozluku podle zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. není tudíž v tuzemsku vůbec přípustna, neboť užití § 24 tohoto zákona jest vyloučeno, poněvadž rozvod manželství byl povolen teprve po dni 28. října 1918 a v § 20 (3) zákona tohoto obsažen jest předpis o soudní příslušnosti pro žádosti za přeměnu rozvodu manželství v rozluku pouze pro případy, když aspoň jeden z manželů má svůj obecný soud v tuzemsku, nikoliv však na případy, když žádný z manželů nemá v tuzemsku svého obecného soudu, ač z §§ 20 a 24 uvedeného zákona z roku 1919, jakož i ze zprávy právního výboru (tisk 298, str. 16) o osnově zákona tohoto vysvitá, že zákonodárce byl si vědom možnosti případů takových. — Z toho plyne, že není zde základní podmínky § 28 j. n., totiž předmětné příslušnosti soudů tuzemských, a že tudíž ustanovení § 28 j. n. nelze zde vůbec užití.

Čís. 1785.

Do usnesení vyrovnávacího jako rekursního soudu, jímž upravena byla odměna vyrovnávacího správce, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1922, R I 978/22.)

Do usnesení vyrovnávacího komisaře, jímž upravena byla odměna vyrovnávacího správce, vznesl tento stížnost, již rekursní soud vyhověl. Dovolací rekurs vyrovnávaného dlužníka rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

§ 33 odstavec třetí vyrovn. řádu prohlašuje rozhodnutí vyrovnávacího soudu o nárocích vyrovnávacího správce za konečné, čímž je jakákoli další stížnost do rozhodnutí toho vyloučena. Byl proto napadeným usnesením právem odmítnut rekurs do usnesení vyrovnávacího soudu jako rekursního, jímž upravena byla odměna vyrovn. správce.